

Copyright © Editions Albin Michel - Paris 2018
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2019 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GRANGÉ, JEAN-CHRISTOPHE

Tărîmul morților / Jean-Christophe Grangé ; trad. din lb. franceză de
Horia Nicola Ursu. - București : Crime Scene Press, 2018
ISBN 978-606-8959-28-3

I. Ursu, Horia-Nicola (trad.)

821.133.1

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: aprilie 2019
Tipărit în România, ART PRINT

Această carte a apărut în cadrul programului de sprijin pentru publicare „Nicolae Iorga” și a beneficiat de susținerea Ambasadei Franței în România.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Jean-Cristophe Grangé

Tărîmul morților

traducere din limba franceză de
Horia Nicola Ursu

CRIME SCENE PRESS
2019

Jean-Christophe Grangé (n. 15 iulie 1961 la Boulogne-Billancourt) este un jurnalist, reporter, scriitor, scenarist și autor de benzi desenate francez. Opera sa a fost tradusă în peste treizeci de limbi, Grangé devenind, astfel, unul dintre cei mai de succes autori francezi contemporani de *polar*.

În 1994, debutează în roman cu *Le Vol des cigognes*, un volum mai bine primit de criticii literari (care îi laudă imaginația bogată) decât de public. Totuși, al doilea său roman, apărut în 1998, *Les Rivières pourpres*, devine bestseller absolut. În 2000, *Les Rivières Pourpres* e adaptat pentru cinema de către Mathieu Kassovitz. Un alt succes răsunător: filmul depășește 3,5 milioane de bilete vândute în Franța și are încasări importante cam peste tot în Europa, dar mai ales în Italia.

După apariția romanelor *Le Concile de pierre* (2000) și *L'Empire des loups* (2003), reputația lui Jean-Christophe Grangé de maestru al thriller-ului francez devine de necontestat.

Romanul *Tărâmul morților* (*La Terre des morts*) a fost publicat în Franța în mai 2018 și este primul roman de Jean-Christophe Grangé care apare la Crime Scene Press.

1

Localul de striptease, botezat *Le Squonk*, avea toate datele necesare pentru a-i dispăcea profund. O bombă ordinară cu pretenția de-a fi ultramodernă, situată la cel de-al treilea nivel subteran al unei clădiri decrepite din arondismentul X. Trepte, pereți, tavan, pardoseală – totul era negru aici. Atunci când Stéphane Corso, șef al grupei I a Brigăzii Omucideri, pășise pe primele trepte, un huruit surd i se înșurubase în auz, coborând pînă-n vintre. Se gîndise la metrou, dar nici pomeneală de așa ceva: era doar un efect sonor à la David Lynch, menit să-i introducă pe nou-veniți și mai adînc în atmosfera apăsătoare.

După un coridor lung, decorat cu reproduceri ale unor afișe cu *pin-up*-uri din anii '50, luminate de o bandă fină de luminițe LED, în față i se ivise barul. Dincolo de tejghea, tradiționalele rînduri de sticle cu băutură fuseseră înlocuite de imagini alb-negru cu peisaje industriale dezolante și hoteluri abandonate. *No comment*.

Corso îi urmase pe ceilalți vizitatori spre dreapta, descoperind o sală cu podeaua în pantă, plină de fotolii tapițate cu catifea roșie. Se instalase într-un colț, un voyeur printre alții ca el, și așteptase ca luminițele să se stingă. Venise pentru a adulmea nițel terenul și avea parte exact de ceea ce se așteptase să găsească aici.

Conform programului (o filă de plastic negru inscripționată cu alb, ca un film radiografic) trecuseră cam două treimi din spectacol, iar Corso se întreba pentru a suta oară prin ce manifestare a unui

snobism ciudat astfel de reprezentații deșucheate – botezate după terminologia americană, „new burlesque” – reveniseră la modă.

Avusese parte pînă acum de Miss Velvet, o brunetă cu freză à la Louise Brooks, plină de tatuaje, de Candy Moon și al său dans al celor șapte văluri și de Gypsy La Rose, care era capabilă să se descâlțe în timp ce făcea podul. Mai urmau Mam’zelle Nitouche și Lova Doll... Corso nu se simțise Niciodată atras de acest gen de reprezentații, iar fizicul femeilor nu-l ajuta cu nimic să-și schimbe părerea: erau cam grase, exagerat de machiate și arborau grimase deranjante, situîndu-se exact la antipodul imaginilor care-l excitau pe el.

Gîndurile acestea i-o readuseră în minte pe Emiliya și primele concluzii ale divorțului, pe care le primise de la avocatul său în aceeași zi, ceva mai devreme. Acesta era, de fapt, substratul proastei sale dispoziții. Din punct de vedere juridic, concluziile nu aveau să marcheze finalul procedurii, ci, dimpotrivă, abia dacă dădeau startul ostilităților. Nu era decît o revărsare de minciuni și injurii, fără îndoială dictate de către însăși Emiliya, la care avea să fie nevoit să răspundă cu o virulență similară.

Miza acestui război era fiul lor, Thaddée, un băiețel care avea să îplinească în curînd zece ani și pe care Corso își dorea să-l poată crește singur. Nu voia atît să-și păstreze fiul, cît să-l îndepărteze de mama sa care, în opinia lui, era o încarnare a răului absolut: o funcționară de rang înalt, de origine bulgară, adeptă a unui sado-masochism extrem. Cu aceste idei în minte, Corso simți cum gîtlejul îi era inundat de un gust amar, de fiere, și-și spuse că, pînă la urmă, avea să o sfîrșească fie cu un ulcer, fie cu un cancer la ficat, dacă nu cumva urma să se transforme într-un criminal cu sînge rece.

Mam’zelle Nitouche își făcu, în cele din urmă, apariția. Corso se strădui să se concentreze asupra reprezentației. Femeia era blondă, avea pielea de un alb lăptos și niște șolduri de mamut. Purta doar un șal din pene de struț, două steluțe argintii pe sfîrcuri și un chiloțel negru care abia reușea să cuprindă ceea ce era de acoperit. Brus, artista

se aplecă și începu să-și scotocească în dos, găsind acolo o ghirlandă de betea, pe care o scoase la iveală scheunînd ca un cățeluș. Porni apoi să se rotească asemeni unui titirez uriaș, cocoțată pe tocurile de doisprezece centimetri, unduind prin aer ghirlanda, în aplauzele entuziaste ale spectatorilor.

Corso medită, în sfîrșit, la motivele care îi determinaseră prezența în această dugheană întunecată, la unsprezece noaptea. Cu douăsprezece zile mai devreme, vineri, în 17 iunie 2016, cadavrul unei artiste de la *Squonk*, Sophie Sereys, care folosea numele de scenă Nina Vice, fusese găsit la groapa de gunoi de la Poterne des Peupliers, la doi pași de Place d’Italie. Femeia în vîrstă de 32 de ani era goală-puşcă, fusese legată de mîini și de picioare cu propria lenjerie și desfigurată oribil: ucigașul îi întipărise pe chip un strigăt mut, incizîndu-i obrăjii de la colțurile gurii și pînă la urechi, iar apoi îi îndesase o piatră pe gît, pentru a-i menține gura larg deschisă.

Ancheta îi fusese încredințată comandantului Patrick Bornek, șeful grupei a treia a Brigăzii Omucideri. Polițistul, care-și știa bine meseria, aplicase metodologia standard: fotografiile și preluările de probe de la locul faptei, interogatoriile din ușa-n ușa cu toți cei din partea locului, audierea celor apropiați de victimă, vizionarea înregistrărilor camerelor de luat vederi, căutarea unor posibili martori etc.

Primii vizați au fost, desigur, clienții de la *Squonk*. Bornek își imaginase că avea să dea peste o mulțime de obsedați sexual și perversi de toate felurile. Avusese însă parte de o mare surpriză: localul era frecventat de tineri din lumea mondenă, de finanțiști dedați la cocaină, de intelectuali amatori de distracții populare cărora li se părea foarte șic să asiste la un spectacol descins din altă epocă. Pe lângă asta, cercetările în registrul pedofililor recent eliberați sau aflați în vizorul poliției pentru diverse motive nu dăduseră nici un rezultat. Echipa lui Bornek sondase și mediul adeptilor practicilor BDSM, avînd în vedere felul meșteșugit în care fusese legată fata. Zadarnic.

Toate datele informatice disponibile în RAJ (Registrul Antecedentelor Judiciare) și SALVAC (Sistemul de Analiză a Legăturilor cu Violența Asociață Crimei) fuseseră trecute cu atenție în revistă, fără absolut nici un rezultat. Fuseseră cercetate și cele câteva plângeri care aveau legătură cu lenjeria intimă. Nimic notabil, decît dacă aveai intenția să deschizi un magazin de lenjerie feminină.

Nici ancheta de prin împrejurimi, la groapa de gunoi și la adresa victimei, pe strada Marceau din Ivry-sur-Seine, nu dezvăluise nimic folositor. În noaptea de 15 spre 16 iunie, Sophie Sereys ajunsese acasă la 1 noaptea. Șoferul de la Uber o lăsase în fața casei și nimeni nu o mai văzuse de atunci. A doua zi avea liber, așa că cei de la *Squonk* nu-și făcuseră griji în privința absenței sale. Cadavrul fusese descoperit de niște muncitori polonezi care veniseră să descarce un camion cu moloaz la groapa de gunoi. Paznicii nu observaseră nimic suspect și nici camerele de luat vederi nu înregistraseră nimic ieșit din comun.

Fusese creionat un profil al victimei, i se cercetase trecutul. Sophie se considera artistă și își vedea de îndeletnicirea ei ca orice altă persoană din lumea spectacolului. Avea puțini prieteni, nici un iubit, nici un fel de rude. Certificatul ei de naștere avea rubricile părinților goale, ceea ce însemna că părinții ei biologici nu erau cunoscuți, nici măcar de către poliție. Crescuse în estul Franței, în orfelinate și în plasament familial. Obținuse un bacalaureat în Gestiune la Grenoble, iar în 2008 venise la Paris pentru a se consacra adevăratelor sale pasiuni, dansul și dezbrăcatul artistic.

Nici în ceea ce îi privea pe angajatorii ei anteriori nu erau multe de spus. De profesie „artist coregraf”, conform nomenclatorului meseriilor, dansatoarea nu lucra decît trei zile pe săptămîină la *Squonk*, iar restul timpului și-l ocupa cu diverse slujbe mărunte. Accepta cîte-un spectacol în localuri din provincie, cîte-o apariție la petreceri de burlaci și, dacă se iveau doritoare, preda lecții de striptease la petreceri de burlăcițe. Zici că striptease-ul era prima și ultima idee din capul celor ce se pregăteau să facă pasul în viața de oameni căsătoriți...

Bornek, care nu se dădea în lături să accepte niște clișee, făcuse presupunerea că Sophie își rotunjea veniturile culcîndu-se cu cîte-un admirator, pe ici, pe colo. Greșeală. Nici urmă de prostituție. Sophie prefera activitățile sportive și spirituale: hatha yoga, meditație, alergări la maraton, velocros... Însă nimic din toate acestea nu o împiedica pe Sophie să dea ochii lună de lună cu sute de bărbați, fie la spectacole, fie pe pistele de alergare sau de biciclete. Tot atîția suspecti anonimi.

O săptămîină mai tîrziu, Corso avusese presentimentul că acest caz avea să ajungă pe mîna sa. În absența unui rezultat, se întîmplă adesea ca poliția să schimbe echipa de anchetă, fie și numai pentru a da senzația unui oarecare progres. În cazul de față era de așteptat să se întîmple acest lucru, mai ales că presiunea mediatică era enormă. Erau aici toate ingredientele unui fapt divers, de senzație: sex, sînge, mister...

Pe scurt, Catherine Bompard, șefa biroului central, obținuse de la Parchet o prelungire a stării de flagrant – perioada în care poliția e liberă să lucreze fără intervenții din partea puterii judecătorești – și îl convocase pe Corso în biroul ei. Stéphane încercase să se eschiveze, dar Bompard îl pusese repede la punct: nu-i era doar superioară ierarhic, ci era și „nașa” lui, cea care îl scosese din bucluc și îl ajutase să nu sfîrșească la răcoare, alături de toți răufăcătorii pe care îi arestase în ultimii douăzeci de ani.

Predarea ștafetei avusese loc de dimineață. Corso se închisese în birou ca să parcurgă dosarul, care însuma deja cinci bibliorafturi groase, apoi, după-amiază devreme, își anunțase subalternii din grupă, distribuindu-le un rezumat pe care îl redactase el însuși. Le ordonase apoi să se organizeze și să-și rezolve treburile curente, astfel încît, de a doua zi, să poată ataca în forță cazul. A doua zi dimineață, la ora 9, aveau să țină o ședință operativă.

În sală se aprinseră luminile. Mam'zelle Nitouche își strînsese catrafusele și se pare că și Lova Doll își făcuse deja numărul, fără ca el să

fi băgat de seamă. Spectatorii se ridicau din fotolii, iar el le observă chipurile amuzate și satisfăcute. Din nou avu senzația deja familiară că îi ura profund pe toți acești cetățeni de treabă.

Așteptă ca sala să se golească și reperă ușa neagră din dreapta scenei, prin care se putea ajunge în culise. Sosise timpul să-i facă o vizită patronului localului, Pierre Kaminski.

2

Corso îl cunoștea de multă vreme, ba chiar îl și arestase în 2009, pe cînd lucra încă la biroul regional de poliție. Rememoră pedigree-ul nelegiuitului.

Născut pe lîngă Chartres în 1966, Pierre Kaminski părăsise ferma familiei la 16 ani. O vreme cerșise pe străzi, apoi devenise jongleur, apoi un soi de fachir, iar pe la 22 de ani se îmbarcase cu destinația Statele Unite. Se învîrtise prin mediile artistice independente, off-Broadway, sau cel puțin asta susținea el. Revenise în Franța în 1992 și deschisese un club de noapte, *Charisma*, undeva pe lîngă Place de la République. Trei ani mai tîrziu fusese arestat și judecat pentru răni și lovituri aplicate uneia dintre chelnerițele din localul său. Fusese condamnat cu suspendare, dăduse faliment și dispăruse.

Revenise după cîțiva ani, ca patron al unui club de swingeri, *Le Chafouin*, aproape de canalul Saint-Martin. O afacere înfloritoare, pînă cînd Kaminski fusese arestat, de data asta pentru proxenetism. Trei ani cu executare, din care făcuse doar doi. În 2001, boss-ul renăscuse din propria cenușă și deschisese un club de striptease, *Le Shar-Pei*, pe strada Ponthieu, care funcționase opt ani pînă să fie închis pentru „trafic de ființe umane”. Kaminski se alesese cu o nouă inculpare și fusese chiar bănuț de moartea uneia dintre dansatoarele clubului, care fusese găsită desfigurată într-o ladă de gunoi, la cîteva străzi de club. Scăpase de acuzații (martorii și cei care depuseseră

plîngerea inițială se făcuseră nevăzuți), iar Kaminski se dăduse iar la fund. Și bine făcuse, căci Corso, care era convins de vinovăția ticăloșului, era în acel moment cît se poate de dispus să facă dreptate pe căi neortodoxe. În sfîrșit, peștele reapăruse în 2013 și deschisese noul local, *Squonk*, care nu ducea deloc lipsă de clienți.

Corso pătrunse într-un vestiar. Doi dintre pereți erau acoperiți de o sumedenie de costume atîrnate pe bare transversale, iar pe cel de-al treilea erau înșirate oglinzi luminate, fixate deasupra unor mese de machiaj. În încăperea domnea o dezordine veselă: mesele erau ticsite de produse cosmetice, pardoseala era plină de valize pe roțile, de pantofi și tot soiul de accesorii azvîrlite care-nctro, dîndu-i un aspect de cîmp de bătălie. Majoritatea domnișoarelor artiste erau încă în fundul gol. Într-un colț, una dintre fetele de scenă – echivalentul copiilor de mingi de pe terenurile de tenis, cu deosebirea că acestea nu colectau mingi, ci sutienele și chiloții dansatoarelor – își aranja recolta pe umerase. Un dansator de step, negru la piele și roz la costumație, își controla blacheurile, așezat pe-un taburet.

– Kaminski? îl întrebă Corso pe negru.

Tipul îl măsură din priviri, dar nu păru nici surprins și nici speriat de prezența nou-venitului, care era clar polițist. De la asasinarea Ninei, sticleții defilau întruna pe coridoarele clubului.

– La capătul coridorului.

Corso trecu peste un hamburger gonflabil cît un taburet, evită o pălărie cu pene, un teanc de corsete de mătase și un mănunchi de coliere tahitiene care atîrnau pe un cuier. Simți brusc un val de duioșie față de aceste fete care își creau singure coregrafia, își coseau costumele și își regizau ele însele numerele. Îi veni în minte propria copilărie, cînd se deghiza în Indiana Jones sau îl imita pe Bruce Lee în fața oglinzii din dormitor.

Corso intră fără să se obosească să bată la ușă. Primul lucru pe care îl văzu fu un mașinist cocoțat în picioare pe o scară, chinuindu-se să repare o plafonieră. Următorul fu Kaminski însuși: era gol pînă la

brîu, purta pantaloni de camuflaj și, cu mîinile-n șolduri, părea că su-praveghează construcția podului peste riul Kwai.

Lăsînd la o parte ținuta de soldat din Legiunea Străină, chipul uscățiv părea trasat în unghiuri drepte. Corpul îi era pe măsura figurii: mușchi încordați, gata să fie puși la treabă. Cel mai celebru proxenet al capitalei arăta, în mod categoric, ca un mercenar în căutarea unei bătălii.

– la te uită, au sosit sticleții, făcu el, aruncînd o scurtă privire în direcția lui Corso.

Corso observă că individul era desculț, iar podeaua era acoperită de-o rogojină din fibre de cocos care servea, cel mai probabil, drept *tatami*.

– Nu pari deloc surprins că mă vezi.

– În ultima vreme am văzut atîția polițiști în localul meu încît mi s-a făcut lehamite.

Corso schiță un început de zîmbet.

– Am venit să-ți pun cîteva întrebări.

Fără de veste, Kaminski luă poziția *zenkutsu dachi*: un picior flexat în față, celălalt întins în spate, pumnii ridicăți la nivelul feței.

– Nu v-a ajuns că m-ați arestat preventiv?

Primul reflex al lui Bornek fusese să-l aresteze pe patronul clubului, din pricina antecedentelor sale. O altă greșeală. Comisarul se văzuse nevoit să-i dea drumul după cîteva ore, după ce-i verificaseră alibiul iar acesta se dovedise beton.

Kaminski se răsuci către mașinist și schiță un *mawashi geri* (lovitură circulară cu piciorul), oprindu-se la doar câțiva milimetri de piciorul acestuia. Tehnicianul se pare că era obișnuit cu astfel de gesturi, pentru că nici măcar nu clipi.

– Ați venit aici de vreo zece ori, reluă fostul pușcăriaș. Mi-ați interogată dansatoarele, mi-ați chemat oamenii la audieri, mi-ați sîcîit clienții. Numele meu și al clubului meu au fost tîrîte în noroi de-o săptămîină încoace. Nimic din toate astea nu face bine afacerii mele.

– Vorbești prostii. De la moartea Ninei încoace, sala ți-e mereu plină. Nimic nu atrage mai bine clienții decât mirosul de sânge.

Celălalt își ridică brațele spre cer, ca izbăvit:

– În sfârșit, ai reușit să găsești un mobil pentru uciderea Ninei!

– Am venit fiindcă vreau să vorbim serios, ca de la bărbat la bărbat.

Proxenetul izbucni în râs.

– Hei, Corso, bagă de seamă cum îmi vorbești! N-am fost la curve împreună. Ultima oară când ne-am întâlnit, dacă-mi aduc eu bine aminte, a fost în 2009, când m-ai băgat la mititica.

Corso nu ridică mânușa, era o provocare standard folosită de borfași.

– Aș vrea să mi-o descrii pe Nina... Din punct de vedere uman, intim. Ați fost apropiați, nu-i așa?

Kaminski își relua poziția *zenkutsu dachi*.

– Atît de apropiați pe cît se cuvine să fie un patron de angajata sa.

Corso se gîndi la chelnerița căreia interlocutorul său îi fracturase maxilarul și la dansatoarea care fusese găsită pe strada Jean Mermoz, complet desfigurată.

– Așadar, nu te culcai cu ea?

– Nina nu se culca cu nimeni.

– Și-atunci, care-i erau plăcerile?

Kaminski se roti, apoi lansă un *yoko geri* (lovitură de picior laterală) exact la înălțimea genunchiului tehnicianului care nu terminase încă de reparat plafoniera.

– Cel mai mult îi plăcea să se plimbe despuiată pe plajele cu nisip alb.

Detaliul acesta figura și în dosar: Sophie Sereys era naturistă. Nici măcar un chiloțel minuscul nu-i despărțea viața personală de cea profesională.

– Droguri? Alcool?

– Tu nu pricepi ce-ți spun? Nina era pură ca un izvor de apă termală.

– Una mică cu vreun client, din cînd în cînd?

Inspirînd adînc, proxenetul se așeză în poziția *shiko dachi*, cu fața către Corso, cu picioarele flexate și mîinile pe genunchi, la fel ca lupătorii de sumo. Se ținea foarte bine, pentru cei cincizeci de ani ai săi.

– N-are rost să răscolești rahatul, Corso. Nina era o fată fără pată, cu sufletul deschis. Pur și simplu radia drăgălășenie. Prin simpla ei prezență în branșă răscumpăra puțin din păcatele noastre. Acum trei zile am fost la înmormîntarea ei. Nina n-avea familie, dar de cînd sunt eu n-am văzut atîta lume într-un cimitir. Prieteni, colegi, admiratori...

Corso își dori să fi participat la aceste funeralii, să vadă cu ochii lui cam cine se arătase pe-acolo.

– ...și era de un profesionalism desăvîrșit! își continuă Kaminski elogiile. Era una dintre cele mai bune din întreaga Franță! Își scria singură scenariile, inventa posturi, expresii, detalii mărunte... Pe toți dumnezeii, avea un viitor de stea înaintea ei! Ar fi putut să devină noua Dita von Teese!

Kaminski exagera, desigur. Pe internet, Corso nu văzuse decît o blondă drăguță cu fizicul unei actrițe de filme mute și coregrafii baneale.

Kaminski își luă din nou poziția de gardă. Pas dublu, pas încrucișat. *Okuri ashi*.

– Era o fată de treabă care s-a întâlnit cu cine nu trebuia.

– Iar asta s-a întîmplat aici, în localul tău?

– Îți pierzi timpul, Corso. Nu există nimic mai curat decît localul meu și clientela lui selectă. Perversitatea ai s-o găsești la cei ascunși, mai degrabă. Morala e cea care dă naștere răului, iar nu invers. Dar nu-i cazul să te învăț eu despre asta, nu-i așa?

Corso înghiți în sec, copleșit brusc de senzația că fusese dezgolit. Mereu încerca să pară altfel decît era. Deși era serios ca un călugăr jansenist, se îmbrăca la fel ca un fan al trupei Nirvana, în ciuda celor